

kikōne

divi
scenāriji

© kikōne 2005
© Eraksti 2005
ISBN 9984-771-65-2
8 lpp. / ~ 0,15 MB

kikōne

sāpju sliekšnis

emocionālas eņides

veltīts mātei

1. aina

uz nodrupušu ķieģeļu sienas ir visādas reklāmas, sludinājumi. vienā no tiem tiek meklēts suns, otrā kāds grib samainīt dzīvokli, blakus ir reklāmplakāts kādam koncertam. un viena apdriskāta lapiņa ir nekrologs ar tekstu:

“zemes putni nomainās ar debesu putniem
viņu acis ir rudens, viņu visu acīs ir pīlādži.”

Dziļās sērās paziņojam, ka šā gada 14. augustā mirusi
Gotohe H. (dzimusi 05.09.1949)

Tuvinieki

tad kamera slīd iekšā durvīs, blakus sienai, tur ir nolupušas tapetes, veca lampiņa, vienas atvērtas durvis, tajās ir sieviete. viņa lasa arvien skaļāk.

skats no mugurpuses. sieviete sēž uz gultas malas un lasa pasaciņu:

“onkulis sivēntiņš gāja izvēdināto plaušu un aveņsulas teritorijā un piesēda uz celma. viņš nemaz agrāk nezināja, ka tāds tur ir.

tante sivēntiņa sēdēja uz pieraudātā lakatiņa un atvērusi logu raudzījās tālumā, kurā nekā nebija, tāpēc jau tas bija tālums.

starp celmu un tālumu, kuru nebija, eksistēja daudz lielu cūku. tās zīmēja visādas līnijas, spēlēja paslēpes un tīrīja smaganas vairāk par zobiem, cīnījās savā starpā un sacentās par lielāko atraugu. viņām tas bija vajadzīgs, lai radītu teoriju, ka kaut kas ir, ka vienmēr kaut kas ir līdzās, ka tev kaut kas pieder, ka tev nav jāiet uz neredzamo aleju, lai no tās jau atnāktu kopā ar kādu vai arī lai pats kļūtu par neredzamo.

onkulis cūka nesaprata sava mazdēliņa skumjas, varbūt tāpēc viņš baidījās būt mazdēliņa tuvumā - viņa acīs bija tālums, kura nav.

tante cūka tagad pavadīja savas dienas baumojot un aprunājot jauniešus. viņai iedvesa bailes visi jaunieši, kas kustējās, dzēra, kas neatcerējās savas mātes pat sieviešu dienā tikai tāpēc, ka tā dara visi, kas nemācījās protestējot, kas bija agresīvi un miermīlīgi, kas apzināti nevēlējās mīlēt. bailes, jo tiem aiz muguras viņa redzēja tālumu, kura taču nav! visu mūžu viņa juta tālumu, bet viņai mācīja, ka tāda nav.

iedodot iekosto ābolu otram, sivēntiņi nebijās draudzēties un rozā pliki skraidīt pa pasauli. viņi nesaprata, kas tas tāds neredzams spēlē stabuli, tomēr ņēma viņu savā pulkā. viņi sprinģoja, virpuļoja un cēlās tik augstu, ka paši nesaprata, kāpēc apreibst. viņi bija laimīgi, kaut gan to nezināja. to, ka viņi ir laimīgi, redzēja kāds nelaimīgais no malas, patiesībā - visi. sivēntiņiem vārdi neeksistēja. viņus ātri vien ieslodzīja trakonamā, cietumā vai skolā, bet nekas nemainījās. laimīgie izgaisa un nelaimīgie pat vairs nezināja, kādi viņi grib būt. kaut gan - visi bija apmierināti, ka neviens nav laimīgs, visi priecājās, ka neviens nemācās no citu kļūdām, izdara tās pats un tad paliek vienatnē ar tām. pasaulē atkal viss bija kārtībā - pasaulē, kurā nebija vietas tālumam, pasaulē, kas pastāv starp smirdošo cūku sāniem, sāniem, kas nezina, kur ir viņu mājas.

cūkas domāja, ka saule pazudusi viņu dēļ - ka viņas to ir ieminušas dubļos.

sivēntiņš domāja par laimi un nopurkšķināja.
un kļuva par cūku.

cūkas katru nosprāgušo aiz pārēšanās ātri saplosīja un norija. jo aiz katras dubļainās mirušā muguras ieloka uz mirkli parādījās tālums, kura taču nav.”

kamera slīd tā, lai redzētu sievieti profilā. sieviete paskatās uz dēlenu, kas guļ. izslēdz gaismu.

2. aina

skats no priekšas. pustumša telpa, melni aizkari. sieviete kaila guļ uz grīdas, rokas saliktas gar sāniem. viņa kustās minimāli un skatās uz sāniem, uz pieres viņai gaismas atspīdums no loga režģa.

kamera paliek tajā pašā vietā, sievietes stāvoklis gandrīz nemainās, bet zem zoda viņai ir ielikts ābols. kadrs turpinās 10 sekundes, pa kurām sieviete kustās nestrāuji un maz.

nākamajā kadrā viņai tur, kur krūšu bedrīte, ir ielikts vēl viens ābols, bet viņā kāds ir iekodies. kadrs turpinās 10 sekundes.

nākamajā kadrā tuvāk sievietes vēderam ir uzlikts vēl viens ābols, viņā ir iekosts vairāk nekā iepriekšējā. kadrs ilgst 10 sekundes.

nākamajā kadrā sievietei uz nabas ir vēl viens ābols, kas ir līdz pusei apēsts. sieviete sasprindzina kaklu un mazliet paceļ galvu, paskatās pa labi, uz logu, tikai tā, lai neviens ābols nenokristu no viņas miesas.

nākamajā kadrā sievietei kājstarpē ir serde. tas ir pēdējais ābols.

ābolu virkne ir taisna, āboli ir arvien apēstāki, līdz beidzot serde.

tad loga atspīdums uz pieres kļūst ļoti gaišs. viss ir balts.

3. aina (kombinēta)

baltumā parādās mazas skaņas, ļoti pietuvinātas. tiek rādīts no trijām pusēm, kā no kūniņas lien ārā taurenis. viņš to dara diezgan ilgi un tajā laikā ir tikai dabiskās skaņas, kas veidojas, lienot ārā. kadru rāda 15 sekundes.

uzreiz pēc tam, bez pārejas, tiek parādītas reālas dzemdības, kur sieviete bļauj. arī šim kadram ir dabiskās skaņas. sievieti dzemdībās rāda 5 sekundes. tad atkal rāda, kā taurenis lien no kūniņas (12 sekundes). tad atkal sievieti dzemdībās (7 sekundes). tad atkal taureni (9 sekundes), tad sievieti (9 sekundes), tad taureni (5 sekundes), tad sievieti (15 sekundes). katram kadram skaņas saglabājas un kameru izvietojums arī nemainās.

4. aina.

sānskatā puisēns, kam stāstīja pasaciņu. viņš ir pie strautiņa, tur ir divi tunelīši, pa vienu tek ūdens, pa otru nē. puisēns runā vienā tunelī iekšā un tad pa otru klausās (pa to, kur tek ūdens ārā) atbildi.

- a kāpēc sieviete gulēja uz grīdas? viņai bija slikti? viņai nevajadzēja padot roku? (otrā tunelī, kad puisēns pieliek tam ausi, lai dzirdētu atbildi, kāds putns sāk dziedāt)
- es jau arī gribēju iedot roku, bet nevarēju. es biju kā koks, nevarēju pakustēties. un kāpēc āboli bija iekosti, viņa gribēja ēst?

(kāda varde ielec ūdenī, kad puisēns klausās atbildi)

- varbūt es viņai varu aiznest kaut ko ēdamu, tikai kur viņu meklēt?

(ieklausās)

- bet aiz skapja taču ir tikai lakricu konfektes, tur viņas nav.

(ieklausās, ūdens čalo)

- nu, labi, tev labāk zināt. un vēl, es nesapratu - kāpēc tā sieviete bļāva? kurš viņai nodarīja pāri? varbūt viņai arī gribējās ēst?

5. aina.

no mugurpuses. puisēns iet pie skapja, pūlās viņu atbīdīt, nesanāk. tad viņš paskatās zem skapja, neko nevar redzēt. tad viņš ar pūlēm atver skapja durvis. tur ir daudz pakaramo ar drēbēm. viņš izlaužās tiem cauri.

pārējo redz kā ar puisēna acīm: viņš ieiet telpā, kura ir tumša. daudz cilvēku ir sasēdušies, veidojot trīs vienādas, taisnleņķa malas, kā kvadrātu bez vienas malas. vidū, ar seju pret puisēnu sēž nenosakāma dzimuma garmatāns cilvēks. visi ir noliekuši galvas, sejas neredz. cilvēks vidū klusi kaut ko murmina pie sevis, pārējie klusē. viņš sāk arvien vairāk svārstīties uz priekšu un atpakaļ, murmināšanā rodās kaut kāds ritms, viņš sāk dziedāt, arvien skaļāk, vienā mirklī atgāž galvu, sāk skaļi neritmiski bļaut, tajā pašā laikā visi viņam apkārtsēdošie sāk vemt. vidū sēdošais dzied visskaļāk, kamēr pārējie vemj, pietuvināta kamera uz sekundi parāda viņa sasprindzināto kakla artēriju, kad viņš bļauj. tad viņš atkal noliec galvu, kļūst kluss, murmina kaut ko. viņš pakāpeniski noklust.

pa to laiku kameras rāda tos, kas izvēmušies. viens paņem savus vēmekļus un ēd, otrs sāk smērēt savus vēmekļus blakussēdošajam matos, viss notiek lēni un dabiski. viens ar pirkstu sāk rakstīt vēmekļos "PA", bet blakussēdošais visu nodzēš un apēd tos vēmekļus.

6. aina

kamera no augšas, tas viss ir liels lidlauks ar tumšu asfaltu naktī un uz tā aizdegas benzīna aplieti burti PALI un aiz pēdējā burta stāv sieviete, kas dzemdējot bļāva, viņai rokās ir benzīna kannu un viņa veido turpmākos burtus. kamera nekustās.

vienā brīdī sieviete paskatās uz augšu, nomet benzīnkannu, paceļ rokas pret debesīm.

7. aina.

kamera parāda pretskatu: sieviete, kura bija kaila ar āboliem, sēž uz soliņa, bez lietussarga, līst, viņa nekustīgi sēž, aiz viņas muguras ir strūklaka, krīt kļavlapas. viņas balss: "liekas, es te sēdēšu mūžīgi, un visu laiku mani nepametīs sajūta, ka es te jau esmu sēdējusi simtiem reižu. tas viss jau ir noticis, es zinu, kas būs tālāk: kļavlapas krītīs man uz pleciem, kļūs par sūnu, es apaugšu ar zāli un mani kauli kļūs par zemi, acu caurumi aizaus ar smilgām. un tad es būšu miers, es pati būšu zeme, es būšu vistuvāk mazajai mātei."

8. aina.

kamera sānskatā: vīrietis atbalstījies pret logu, logā redz dūmeņus, jumbus. viņa rokās ir kokosrieksts. vīrietis skatās uz pagalmu apakšā. pēkšņi viņš pamana sievieti-dzemdētāju, kas ar baloniņu pūš uz sienas PALIND. viņa sajūt, ka viņš skatās, paskatās augšup uz vīrieti, diezgan ilgi, ar iztramdītu skatienu, ieliek baloniņu somā un ātri iet uz pagalma izeju. vīrietis sāk ātri skriet pa trepēm lejā, viņam izkrīt kokosrieksts no rokām, tas krīt no loga pagalmā. kokosrieksta krišanu filmē vairākas kameras no vairākām pusēm un dažādos augstumos, nepalēninot. kokosrieksts atsitās pret betona zemi pagalmā, ir dzirdams liels būkšķis.

kamera uz kājām: kā vīrietis steidzās pa kāpnēm, spriedze un viņa elpa. viņš atver durvis, izkrien uz ielas un izbrīnās - visi cilvēki ir sastinguši - tantiņa ar sīpolu maisiņu, vīrietis ar buldogu, mazs bērns ar balonu. vīrietis skrien uz ieeju pagalmā, kur jābūt sievietei-dzemdētājai. viņas tur nav, viņš skrien diezgan ilgi, skatās uz visām izkārtņēm: ŠŪŠANAS DARBNĪCA, APBEDĪŠANAS BIROJS, KRĀSAS UN LAKAS, SECOND-HAND, AUTOPREČU VEIKALS utt. viņš skrien arvien lēnāk, zaudē cerību, gandrīz jau apstājas, un tad pamana uzrakstu: DZERAMĀIS ŪDENS. zem tā uz soliņa sēž sieviete-dzemdētāja un saņēmusi seju rokās raud. vīrietis ātri pieskrien pie viņas, pieliecās pie viņas, skauj viņu lielā satraukumā, skūpst, dzer viņas asaras un pa starpām satraukts saka viņai: "man patīk sēra smarža. un arī, kā smaržo dzelzceļš. debesis snieg, debesis mirst. pikaso ar fransuāzu tiekas ļoti reti. debesis ar ņorauklām saņaudz mani, debesis rīko manī dzīres. nav svarīgi - saulriets vai tavas acis. debesis starp tevi un mani ir dzeloņdrātis, starp mums abiem ir debesis zilas, starp mums abiem ir debesis zaļas. un tavas acis ir antidepresanti. tikai nesaki neko, tavas lūpas izskatās ideāli."

9. aina.

sieviete, kas bija kaila ar āboliem, iet pa trotuāru. pēkšņi izdzird, ka kaut kur čiepst putnu mazulis. viņa paskatās uz vietu, no kurienes nāk čiepstī, un ierauga ka no koka ir nokritusi ligzda ar putnēnu, divi ir miruši. viņa paņem atlikušo dzīvo ar visu ligzdu un iet tālāk. viņa domā, kuram varētu iedot šo putnēnu kopšanai - skatās uz cilvēkiem uz ielas - dažas sievietes lamājas savā starpā, vīrietis sit savu mazo bērnu, prostitūtas stāvoklī flirtē ar klientiem, kāds suteners iesit prostitūtai. un tad sieviete ierauga uz stūra cilvēku bez vienas kājas, ar kruķiem. šauboties pieiet pie tā

un ieliek viņam plaukstās ligzdu. vīrietis smaida un ietīsta ligzdiņu siltāk azotē, tad iedod sievietei lapiņu, uz kuras rakstīts: “debesis visiem ir vienas. tādēļ jumts, zem kā mēs no tām slēpjāmies, nav svarīgs.” sieviete pasmaida, uzraksta otrā lapiņas pusē PALINDRO un atdod vīrietim. beigās spalgi putnēna čiepstī.

10. aina

vīrietis, kas bija ar koksriekstu, iet plaukstā saņēmis sievietes-dzemdētājas roku. pūš vējš un nez no kurienes atnes zvanus.

- ē, skan, skan! nez kur tie zvani ir?

sieviete-dzemdētāja, klusi: manī, zvani ir manī!

vīrietis, tiklīdz sieviete to pasaka, izrauj savu plaukstu no viņas un ar naidīgām acīm bļauj uz viņu: “ecce - homo de profundis clamat!”*

* - skat - cilvēks no bezdibeņiem ierēcas!

11. aina.

skats uz debesīm. lidmašīna aizlido diezgan augstu un izmet tūkstošiem lapiņu. redzamas rokas, kas paņem vienu no lapiņām, tur ir rakstīts: “paņemiet viens otra roku, atslābinieties, iekārtojieties ērti, aizveriet acis. guliet rāmi, es sargāju jūsu mieru. PALINDROMS.”*

tad parāda cilvēka rumpi un seju. viņa acīm pāri ir plēve, viņš ir akls, bet uz zīmītes rakstīto ir izlasījis. ar aklajām acīm skatās tieši kamerā, līdz lēni aizver acis.

* - vārds vai frāze, kura vienādi lasāma no kreisās puses uz labo un no labās uz kreiso.

kikōne

nenodot agresijas lāpu tālāk

multfilma pieaugušajiem

mazi bērni spēlējas smilškastē, ir skaista, gaiša mūzika. bērni zīmē smiltīs vilnītus, zirdziņus, zirdziņi atdzīvojas un skrien pret katru vilnīti un krēpes plīvo un viņi smaida dzīvojot. un bērni visu laiku velk jaunas līnijas, lai zirdziņiem būtu vilnīši kur skriet.

jau ir palicis vēls, tikai mazais puisēns ir palicis viens smilškastē, skatoties uz zirdziņiem, kas skrien pretī viņiem.

vīrietis no aizmugures izaug kā liela ēna un pieliek ieroci pie mazā puisēna deniņiem.

puisēns pārstāj zīmēt vilnītus, zirdziņi apstājas un nogrimst smiltīs. skaņa ļoti smeldzīga, kā zviedz grimstošie zirdziņi.

skats caur puisēna acīm. viņš ir ļoti pārbijies ieroča dēļ, var redzēt viņa skropstas, sākās briesmīgi trokšņi, sprādzieniem un bombardēšanai līdzīgas skaņas, viss paliek arvien melnāks. bērna skropstas pārvēršas par masīviem metāla vākiem, kas krīt lēni ciet un skrapst.

tumsa.

puisēnam sākas murgi.

viņš atver acis tumšā istabā kur ir tikai sarkanā un melnā krāsa uz sienām. aizkari melni. puisēns dreb, raustās. pieiet pie aizkariem, atver tos un iziet uz balkona. uz mirkli visas briesmīgās skaņas mazliet noklust, puisēns paskatās bailīgu seju uz sauli. tā šķiet silta. sāk gaiši čivināt putniņi. viņš gandrīz saulei notic, vairs nav tramīgs, nedreb.

un pēkšņi saulē parādās divas plaisas, sāk skanēt ļauni smieklī, saule sāk ar sarkanām acīm skatīties uz puisēnu, metāliski smeļās un sāk krist uz puisēna. atkal briesmīgie trokšņi kļūst skaļi, puisēns ir izmisumā, lec nost no balkona un iekrīt kanalizācijas lūkā. acis aizveras.

tumsa.

viņš pamostas jau vecāks, kā jaunietis. viņš ir kanalizācijas lūkā, apkārt uz priekšu pa tuneli skrien daudz žurku, no sākuma viņš nobīstās no tām, tad redz, ka viņas skrien ļoti ātri un viņu neaiztiec. atkal briesmīgās skaņas ir pieklusušas mazliet. viņš

pieceļas stāvus, sāk iet līdz žurkām, lai redzētu, uz kurieni viņas skrien. tuneļa galā ir maza gaismiņa, tālu. un pēkšņi viena žurka pagriežas un paskatās uz jaunieti. vienā mirklī visas žurkas apstājas un paskatās uz viņu. un sāk skriet viņam virsū un kost kājās, nogāž no kājām, briesmīgie trokšņi kļūst skaļi, viņš bļauj, žurkas jau kož elkoņos, kaklā, vēderā, visur. viena uzrāpo uz acīm ļoti pietuvinot sarkanās acis viņa acīm.

no sākuma sarkans, tad tumsa.

viņš pamostas slimnīcā, vēl vecāks. ir viena spalga skaņa un fonā briesmīgie trokšņi. vīrietis redz, ka ārsti rosās apkārt un grib palīdzēt, viņiem rokās visādas zāles, viņi tausta viņam pulsu, klausās sirdspukstus, aktīvi kaut ko ņemās ap viņu. māsiņa sāk siet vienu viņa roku pie gultas. tad viens ārsts piesien viņa kājas pie gultas. un tad viņi noņem visas zāļu pudelītes, viņu sejās pazūd nemierīgums, tās ir draudīgas, viņi stāv viņa priekšā klusējot, tad viens no ārstiem iedarbina motorzāģi un sāk grauzīt vīrieša kājas, tad vēderu, visi ārsti reizē nervozi smejas. briesmīgie trokšņi kļūst ļoti skaļi, viņš bļauj, aizver acis.

tumsa.

viņš atver acis, viņš iet pa ielu. viņa mati jau ir iesirmi. viņš visu laiku skatās tramīgi apkārt, rokas salicis uz krūtīm, no katra mazākā trokšņa baidās, jo tas saplūst ar briesmīgajiem trokšņiem. viņš pamet skatienu sānis un ierauga pagalmā smilškastī, kur spēlējas bērni. briesmīgie trokšņi apklust, viņš ilgi skatās uz bērniem pilnīgā klusumā, viņa sejā vairs nav tramīguma. viņš sāk skriet, ļoti ātri skriet, aizelšās, ir ritms viņa soļos un tāda pati mūzika. satumst.

tumsa.

viņš atver acis un stāv tajā pašā vietā, vēro bērnus. viņam rokas gar sāniem, vienā rokā ierocis. viņš svārstās, briesmīgie trokšņi te kļūst skaļāki, te klusāki. viņš iet tuvāk smilškastei, ar katru soli, ko viņš iet uz priekšu briesmīgie trokšņi apklust, kad viņš apstājas un svārstās, trokšņi kļūst skaļāki. viņš pieiet pie viena no bērniem no mugurpuses un grib likt ieroci pie tā deniņiem. svārstās. ceļ roku, lai pieliktu ieroci pie deniņiem, lēni. tad pēkšņi noņem ieroci pie smilškastes. visi briesmīgie trokšņi kļūst ļoti skaļi, bet viņš sašaurina acis, aizspiež ausis un paskatās debesīs. tajā mirklī visi briesmīgie trokšņi sadeg, ir sprakšķoša, harmoniska kamīna skaņa, kas visus trokšņus sadedzina.

tumsa.

klusums. skats uz pistoli. tā izkūst un pārveidojas par ēnu. ēnā redzams, kā vīrietis spēlējas ar pārējiem bērniem smilškastē. arvien skaļāki kļūst bērnu smieklī un vīrieša apmulsuši, atvieglotoši elpas svelpieni.

beigas.